

AGNÈS MARTIN-LUGAND

IN HET REINE

‘Een schitterend verhaal dat laat zien dat goede
geheimen niet bestaan.’ – *LESOIR*

XANDE

ROMAN

1

EEN OUDEJAARSAVOND ZOALS ALLE andere. Een baken in het jaar. Een chic diner bij Paul. Perfect, smaakvol, grappig en fijn, zonder toeters en bellen. En verrassend, zoals altijd. Behalve mij nodigde Paul altijd mensen uit die elkaar niet kenden en van wie hij zelf ook nauwelijks iets wist; contacten voor een avond, die elkaar daarna nooit meer terugzagen. Dat vond hij leuk en boeiend. Ik zei altijd pesterig dat dat de onderdrukte salonsocialist in hem was. Het voordeel was dat er die paar uur lang niets te verliezen viel, iedereen kwam met wie hij op dat moment was, zonder de vooroordelen en de sociale druk die zo kenmerkend waren voor de provinciale bourgeoisie. We traden elkaar met open vizier tegemoet, zonder verwachtingen, omdat alles erop wees dat we elkaar daarna toch nooit meer zouden tegenkomen, hooguit een keer bij toeval op zaterdagmiddag in de stad, tijdens het winkelen.

Het kleine extraatje van deze avond, waar ik heel blij mee was, was dat mijn oudste zus Anna en haar man Ludovic van de partij waren. Ik had ze aan Paul voorgesteld kort nadat we elkaar hadden leren kennen en ze konden het gelijk heel goed met elkaar vinden.

Voor hen was dit de eerste keer, ze waren niet naar de zon vertrokken zoals anders met oud en nieuw, en vereerden ons daarom met hun bezoek. Dit had voor veel stress gezorgd bij mijn zus, die hyperactief was en altijd op het randje van een huiselijke burn-out balanceerde. Daar maakte ze het zelf naar. Ludovic wilde op vakantie om 'even niets te hoeven' en had totaal geen zin om alle activiteiten af te lopen waar zij hen voor aanmeldde bij de club. Afgelopen herfst had hij met de vuist op tafel geslagen. Hij hield nog net zoveel van haar als vroeger, maar hij kon dat doelloze gefladder van haar niet meer aan, hij werd er doodmoe van. Nu hij de vijftig gepasseerd was en al meer dan vijfentwintig jaar getrouwd was, wilde hij wat meer rust. Tot mijn grote verbazing had mijn zus zich koest gehouden en was ze niet in discussie gegaan.

Anna was volledig van slag en moest iets vinden om het goed te maken. De kerstdagen waren dit jaar het toneel van tragikomische situaties: ze had de familielunch op 25 december op zich genomen, een taak die tot dan toe aan mama was voorbehouden. Ze waren nog net niet als viswijven tegen elkaar tekeergegaan en ik was maar zo ver mogelijk bij hen uit de buurt gebleven. Los daarvan had ze uitgepakt met een feestmaal dat een Amerikaanse kerstfilm waardig was. Als ze maar bezig was, dat was Anna's motto. Sindsdien draaide ze in een kringetje rond. Hun drie kinderen, jongvolwassenen, waren ertussenuit geknepen zodra ze het dessert achter de kiezen hadden en hun cadeaus hadden uitgepakt, om niet langer door hun moeder op de huid te worden gezeten. Het zou me niets verbazen als ze ook Pauls keuken in beslag had genomen; hij had daar vast geen nee tegen gezegd, omdat hij dan niemand voor het diner hoefde in te huren. Paul vond het heerlijk om een feestje te geven zonder verder zelf iets te hoeven doen.

Ik had er heel veel zin in moeten hebben, had enthousiast moeten zijn. Vreemd genoeg was het tegendeel waar. Het scheelde niet

veel of ik was in pyjama op de bank gekropen om me daar de hele avond behaaglijk terug te trekken. De laatste tijd dacht ik vaak, heel vaak zelfs, aan het feit dat de tijd veel te snel voorbijvloog, en aan dat wat ik in mijn leven wel en niet voor elkaar had gekregen. Mijn veertigste levensjaar zat er bijna op, het jaar om de tussentijdse balans op te maken. Dat verklaarde het waarschijnlijk... Voor het eerst hield ik me niet aan mijn eigen dresscode. De afgelopen oudejaarsavonden probeerde ik iedereen af te troeven met mijn kleurige jurken, nu eens boho, dan weer glamour vamp in jarenvijftigstijl, gewoon voor de lol. Toen ik voor ik de deur uit ging nog een laatste blik in de spiegel wierp, kwam het woord 'obsuur' in me op. Ik was van top tot teen in het zwart gekleed, als Morticia Addams, maar dan in een broek.

Ik vond een parkeerplek vlak bij de Donjon Jeanne d'Arc. Nu hoefde ik straks tenminste niet heel Rouen door om weer bij mijn auto te komen. Paul woonde in een gerenoveerd appartement van honderdvijftig vierkante meter op de bovenste verdieping in de Rue Jeanne D'Arc. Hij had nooit de stap gezet om een huis te betrekken, hij cultiveerde zijn Parijse afkomst: een appartement twee straten van het station was voor hem geruststellend. Het was een principekwestie, een vrij belachelijke trouwens, want iedereen die hem kende wist dat hij nooit terug naar Parijs zou gaan. Zijn appartement was comfortabel maar ook extreem sober. Paul had een grote voorliefde voor mooie spullen, kunstwerken en designmeubelen, maar hij overdreef nooit – hij was geen verzamelaar, met uitzondering van vrouwen, auto's en het niveau van de wijn in de glazen van zijn gasten.

De champagne, van topkwaliteit, vloeide rijkelijk, het eten was verfijnd en absoluut voortreffelijk. Pauls verovering van die avond was charmant, ze giechelde wat te veel, maar dat vergaf ik

haar. Bovendien zou niemand haar ooit nog terugzien. Paul zou een paar nachten met haar doorbrengen, haar naar evenzoveel etentjes meenemen, en na een paar weken, of hooguit een paar maanden, zou ze verdwijnen en haar plek afstaan aan een ander. Paul verveelde zich heel snel. In de bijna achttien jaar dat ik hem nu kende, had ik hem constant van de ene vrouw naar de andere zien hoppen. Nu hij negenveertig was, kreeg dat iets treurigs. Ik waarschuwde hem regelmatig dat de overjarige charmeur in hem met rasse schreden naderde, waarop hij altijd in hard lachen uitbarstte.

De enige spelbreker was degene die naast me aan tafel zat. Toen ik hem tussen de andere gasten opmerkte, had ik mijn zus vernietigend aangekeken – alleen zij kon achter deze geslaagde zet zitten. Haar zogenaamd onnozele blik bevestigde mijn vermoeden. Ik deed mijn best om haar niet naar de keel te vliegen. Ze had niet gearzeld om haar joker in te zetten, de mogelijkheid om als Pauls gast iemand als verrassing mee te nemen, een kaart die ik zelf nooit op tafel had gelegd. Anna had die kans niet voorbij laten gaan, dit ten koste van mij. Ze maakte zich druk over mijn vrijgezellenstatus en probeerde me regelmatig voor te stellen aan een ‘vrijer’, zoals ze dat zei. Dit was een collega van Ludovic die ik maar al te goed kende. Ik kwam hem vaak tegen tijdens etentjes bij hen thuis, ik had hem altijd aardig gevonden en hij zag er ook nog eens goed uit. Twee jaar eerder was ik voor zijn avances gezwicht. Tot mijn grote spijt! Als vriend was hij perfect, maar als minnaar bleek hij een enorme loser te zijn. Een buitencategorie loser, die iedere mogelijke tegenstander op dat vlak met de grond gelijkmaakte. Mijn zus begreep niet waarom ik abrupt een einde aan de relatie had gemaakt. Ik kon duidelijk aan het hoofd van die stiekemerd zien dat ze hem had ingefluisterd dat het nog geen verloren zaak was. Ik ontmoette meermalen de vragende blik van Paul; het ontging hem

niet dat ik baalde. Ik knikte discreet richting mijn buurman om hem duidelijk te maken waar het aan lag. Hij verslikte zich nog net niet in zijn coquille, maar als perfecte gastheer herpakte hij zich onmiddellijk en bleef hij me vanuit zijn ooghoeken in de gaten houden.

Zoals ik al voorspeld had, had Anna beslag gelegd op Pauls keuken. Bij het wisselen van de gangen gebaarde ze me met haar mee te komen. Ik greep de gelegenheid aan om even weg te zijn bij die opdringerige imbeciel die er werkelijk niets van begrepen had.

‘Dus, Reine...’ begon ze met een poeslief stemmetje.

Ze pakte me bij de arm terwijl ze dromerig met haar hoofd schommelde.

‘Wat dus?’ gromde ik. Ik trok mijn arm los om een glas rode wijn in te schenken. Ik was zo klaar met die bemoeienis, ik had een borrel nodig!

‘Wat vind je van mijn verrassing?’

Ik keek haar vals aan en stak verdedigend mijn hand in de lucht. ‘Ben je nu trots op jezelf?’

Ze klapte in haar handen, denkend dat ik blij was met haar snode plan. ‘Zijn mond viel open toen hij je in deze outfit zag verschijnen. Ik wist niet dat jij een leren broek had... Supermooi! En met al dat zwart vallen je groene ogen enorm op...’

Ik zette grote ogen op. ‘Wat ben jij een klier, zeg! Kap hier eens mee! En haal vooral niets in je hoofd! Er gaat niets gebeuren!’

De vreugdevolle opwindning op haar gezicht veranderde in totale verbijstering. ‘Hoezo? Ben je niet blij om hem te zien?’

‘Wat denk je zelf? Mag ik je eraan herinneren dat één keer genoeg was! Je wordt bedankt!’

Gepikeerd en mokkend begon ze de borden op te maken. ‘Ludovic had me al gewaarschuwd dat je zo zou reageren!’

Ik barstte in lachen uit. ‘Ik ben zó dol op mijn zwager! Kunnen we nu over iets anders hebben?’

Ze slaakte een diepe zucht, als een klein kind dat haar zin niet kreeg, en haalde haar schouders op.

‘Heb je verder nog hulp nodig?’

‘Nee,’ antwoordde mijn zus bokkig.

‘Dus je liet me alleen maar naar de keuken komen om te weten of je koppelpoging geslaagd was?’

Ze liet haar houding van verontwaardigde diva varen en keek me geamuseerd aan, waardoor ik in lachen uitbarstte. Wat een bijzonder figuur was ze toch.

‘Ongelofelijk!’

Ik ging weer aan tafel zitten en was geraakt door de goedheid van mijn zus, die er altijd alles aan deed om het iedereen om haar heen naar de zin te maken. Haar vrolijkheid was zo aanstekelijk dat ik zelfs mijn buurman mijn mooiste glimlach schonk.

23.54 uur. De sfeer begon er goed in te komen door de combinatie van bubbels en luchtige gesprekken. Je hoefde elkaar niet per se goed te kennen om samen gezellig het jaar uit te luiden. Paul slaagde daar altijd in. Uiteindelijk had ik mijn teleurstellende buurman maar genegeerd. Ondanks alle gezelligheid bleef ik obsessief mijn telefoon in de gaten houden en vroeg ik me af of ik toch nog iets van *hem* zou horen, ondanks onze afspraak. Ik had mezelf beloofd dat ik me eraan zou houden, ik wilde hem niet lastigvallen. Ik schrok toen er een champagnekurk knalde. De euforie ging gek genoeg langs me heen. Glimlachend sloeg ik iedereen gade, maar ik voelde me vreselijk melancholiek. Dat paste helemaal niet bij mij.

10. 9. 8. 7. 6. 5. 4. 3. 2. 1... Iedereen stond op van tafel. De stelletjes kusten elkaar. En mijn buurman, die duidelijk niet zo snel van

begrip was, kwam nog dichterbij me staan. Ik wist een zucht van irritatie te onderdrukken en glimlachte beleefd.

‘Gelukkig nieuwjaar, Reine.’

Hij boog zich naar me toe, gaf me een kus en wilde zijn armen om me heen slaan, toen ik mijn telefoon in mijn hand voelde trillen. Ik maakte me snel los.

‘Sorry, ik moet opnemen.’

Ik gunde hem niet de tijd om te reageren en maakte me uit de voeten om het telefoontje te beantwoorden. Hij was het. Hij had aan me gedacht, hij vergat me niet. Terwijl we nog zo tegen elkaar hadden gezegd dat het geen zin had om elkaar deze avond te bellen. Ik wist heel goed dat hij wel wat beters te doen had. Je zou haast denken dat hij me nog nodig had, en diep in mijn opgebeurde hart was ik daar heel blij mee.

‘Gelukkig nieuwjaar, lieverd.’

Ik kon zijn antwoord niet verstaan door al het lawaai om me heen en het uitbundige geschreeuw aan de andere kant van de lijn. Ik trotseerde de winterse kou en stapte het balkon op. ‘Hoor je me?’ vroeg ik terwijl ik mijn hand tegen mijn oor hield.

‘Mam?’

‘Ja, Noé, ik hoor je.’

‘Gelukkig nieuwjaar, mam.’

Ik knipperde met mijn wimpers om mijn tranen van blijdschap tegen te houden. ‘Jij ook, schat... Heb je een fijne avond?’

‘Ja! Super!’

Achter hem hoorde ik zijn vrienden zingen, lachen en naar elkaar roepen.

‘Ga maar gauw, we spreken elkaar morgen. Pas je goed op jezelf?’

‘Ja, doe ik!’

Ik zag voor me hoe hij, ondanks zijn onweerstaanbare lach, vermoeid met zijn ogen rolde.

‘Doei, mam.’

‘Ik hou van je, lie...’

Hij had al weer opgehangen. Ik wreef over mijn armen om me op te warmen en haalde mijn sigaretten uit mijn jasje. Ik stak er een aan en nam alle tijd om die op te roken. Ik was zo blij dat ik hem gehoord had, ook al was het maar twee minuutjes; nu kon ik volop gaan genieten van de avond.

‘Gelukkig nieuwjaar,’ fluisterde Paul in mijn oor.

Hij sloeg een arm om mijn schouders en kustte me boven op mijn hoofd.

‘Jij ook,’ antwoordde ik.

Een paar minuten bleven we bewegingloos staan, starend naar de stad onder ons: de lichten, het getoeter, de rotjes en het geschreeuw van de feestgangers stegen naar ons op.

‘Je bent er niet helemaal met je gedachten bij vanavond...’ zei hij. ‘Waar zit je aan te denken?’

‘Aan van alles en niets tegelijk.’

Beter kon ik het niet verwoorden. De laatste tijd waren een aantal beslissingen die ik had genomen, en vooral de consequenties ervan, weer komen bovendrijven, wat me een enorm beklemd gevoel gaf. Zo erg dat ik op sommige momenten bijna geen lucht kreeg. Paul wist het, Paul voelde het aan. Maar dit was niet de plek en al helemaal niet het moment om het erover te hebben. Anna kwam bij ons staan, ze keken elkaar samenzweerderig aan. Als nieuwjaarswens volstond een kus op mijn wang, en ik deed hetzelfde bij haar.

‘Mag ik van je bietsen?’ vroeg ze terwijl ze me zacht met haar elleboog aantikte.

‘De enige dit jaar?’ antwoordde ik plagerig.

‘Moet je de pret nu weer bederven!’

We lachten en ze nam een sigaret uit mijn pakje. De rollen wa-

ren omgedraaid. Als puber bietste ik van haar, nu pikte zij van haar jongere zus. In tegenstelling tot mij had ze uiteindelijk wel naar onze vader geluisterd die altijd zei dat we moesten stoppen, net als hij. Ik was de opstandige van de familie, ondanks zijn ‘Denk aan je zoon, meisje’.

‘Heb je Noé gesproken?’ vroeg Paul.

Mijn enorme glimlach fungeerde als antwoord.

‘Gaat het wel goed met hem?’ vroeg Anna als beschermende tante. Paul hield net als ik een spottend lachje in.

‘Noé is zeventien en is aan het feesten met vrienden. Hoe denk je dat het met hem gaat?’

‘O, maak me toch niet zo belachelijk, ik kan er toch ook niets aan doen dat ik pijn in mijn buik heb als ze op pad gaan.’

En mij doet het zeker niets, hè?

‘Daarom houden we zoveel van je!’ stelde ik haar gerust.

‘Zeg, gaan jullie nog gezellig doen?’ onderbrak Ludovic ons, die erbij kwam staan.

Ik maakte me los uit de armen van Paul en de knuffel van mijn zus en liep naar mijn zwager om hem een gelukkig nieuwjaar te wensen.

‘Goed, Reine, je weet dat je zus dit jaar als enige goede voorne-
men heeft om iemand voor je te vinden.’

Achter ons proestte ze het uit, en Paul ook.

‘Nou, dan heeft ze nog een lange adem nodig. Heel slecht idee!’

‘Ik heb haar gewaarschuwd, maar als ze eenmaal iets in haar hoofd heeft...’

Nu was het mijn beurt om te lachen en ik haakte erop in. ‘Ze heeft me al gepusht om me bij de sportschool in te schrijven, dat is meer dan genoeg!’

‘Ja, dat is al een hele prestatie,’ schaterde Paul, die bij ons kwam staan.

‘En wanneer stop jij eens met je achterlijke etentjes?’ vroeg ik plagend.

Lachend liepen we weer de woonkamer in, waar het feest verderging.

Het was al na drie uur 's nachts toen ik weer voor mijn bakstenen huisje in de heuvels van Rouen stond. Toen Noé naar de middelbare school ging, was ik op koophuizenjacht gegaan, om zelf ook maar eens groot te worden. Ik was gevallen voor deze vier muren waarvan Noé en ik ons nestje hadden gemaakt. Het leek wel wat op ons: een beetje rommelig, een beetje anders, niet heel groot, maar we hadden het er fijn, we waren er thuis.

Ik was uitgeput, mijn voeten waren beurs, ik begon het soort hoofdpijn te krijgen waar alleen slapen tegen helpt. Maar voor ik in bed kroop, kon ik het niet laten om even de rommelige kamer van Noé binnen te stappen. Ik had me eerder die avond groot gehouden tegenover mijn zus, maar diep vanbinnen was ik geen haar beter dan zij. Ik vond het niet fijn als hij ergens logeerde, ik vond het niet fijn als hij ver weg was, ook al was hij al zeventien en bijna twee koppen groter dan ik. Ik vond het niet fijn dat het huis leeg aanvoelde zonder hem, zonder zijn geluiden, zijn dichtslaande deur, de klanken van zijn gitaar. En toch kwam dat steeds vaker voor. Logisch. Heel normaal. Noé werd ouder en moest binnen een paar maanden eindexamen doen en afrijden. Ik weet nog dat ik op die leeftijd maar één ding wilde: het huis uit, weg van mijn ouders, hoe dol ik ook op ze was, tijd met mijn vrienden doorbrengen, me vrij voelen. Noé was in die fase van zijn leven beland en ik deed mijn best om hem vrij te laten, dat was mijn taak, ondanks de leegte die dat bij mij veroorzaakte. Dat hoorde bij het ouderschap... Ik had geweigerd een overbeschermende moederkloek te zijn, hoewel het in mijn eentje opvoeden van mijn zoon daar wel

een goed excuus voor was geweest. Maar Noé had daar last van kunnen hebben en ik had hem kunnen verstikken. In plaats daarvan had ik hem alle vrijheid en vertrouwen gegeven en beschouwde ik mezelf vooral als een geluksvogel. Door onze hechte band waren we close gebleven, ondanks het feit dat de jaren onverbiddelijk snel voorbijschoten.

De volgende ochtend werd ik veel te vroeg wakker. Zo ging het altijd. Het lukte me niet om uit te slapen, mijn zintuigen stonden op scherp als hij niet thuis was. Ik nam een paracetamol, zette koffie en vond dat ik niet zo idioot moest doen. Nadat ik een soort ontbijt had opgepeuzeld, belde ik mijn ouders om ze traditiegetrouw gelukkig nieuwjaar te wensen. Terwijl ik vertelde hoe oudejaarsavond was geweest, kreeg ik een berichtje van Noé die vroeg of ik hem kwam ophalen.

Ik had mijn auto nog niet geparkeerd voor het huis waar hij de nacht had doorgebracht of er kwamen al vier niet zo heel frisse pubers naar buiten lopen. Die hadden zo te zien nauwelijks een oog dichtgedaan en ze roken nog naar bier, om nog maar te zwijgen van de mixdranken waarvan ik niet wilde weten wat erin zat, en enorm naar zweet. Ze verwelkomden me in koor met ‘gelukkig nieuwjaar’ en met een reeks geurige zoenen. Ik was best populair bij ze, ze hadden er geen last van als ik in hun territorium kwam en vonden me cooler dan hun eigen moeders, omdat ik tien jaar jonger was.

‘Mam, vind je het erg om de jongens thuis te...’

‘Geen probleem, maar voor we gaan wil ik zeker weten dat jullie de boel hebben opgeruimd bij Bastien.’ Ik durfde me geen voorstelling te maken van de puinhoop die ze hadden aangericht. Voor geen goud had ik ze mijn huis toevertrouwd. Ze keken elkaar veelzeggend aan, wat betekende dat ze er alles aan hadden gedaan om

de schade te herstellen en vooral dat het goed was zo. Mooi zo, mannen. Ik rolde geamuseerd met mijn ogen.

Het kostte me een uur om de hele stad door te taxiën voor we naar huis konden.

‘Heb je honger?’ vroeg ik toen we eenmaal thuis waren aan een groen uitgeslagen Noé.

‘Niet zo.’

Ik moest mijn best doen om niet te lachen en verlostte hem uit zijn lijden. ‘Kom, ga douchen, poets je tanden en doe een dutje. Dat is denk ik het enige waar je nu nog toe in staat bent.’

Hij probeerde het niet eens te ontkennen. ‘Sorry.’

Ik woelde door zijn vette haar. ‘Vandaag laat ik je met rust, maar zorg dat je fit bent als je weer naar beneden komt.’

Hij gaf me een smak op de wang en liep de trap op. ‘Mam? Doen we vanavond het theater?’

Mijn glimlach zei genoeg. Voordat hij van vermoeidheid instortte, hoorde ik hem bellen met zijn grootouders en met Paul, wat zoals altijd eindeloos duurde.

Toen hij aan het begin van de avond zijn slaapkamer uit kwam en bij mij op de bank schoof, had ik alles klaar voor ons ritueel. Toen hij klein was had ik een groot paneel gemaakt dat ik het *Theater van Noé & mama* had gedoopt, en dat zich met mijn zoon mee ontwikkelde. Het hing boven de schoorsteenmantel. Elk jaar op 31 december, of op 1 januari sinds hij met oud en nieuw uitging, aten we pannenkoeken en kozen we foto’s, tickets van concerten, trein- of vliegreizen, toegangsbewijzen van wedstrijden, een compliment van een leraar, kleine en grote dingen die bepalend waren voor de twaalf maanden ervoor, waar ik dan een collage van maakte. Dit jaar viel onze keuze op het kaartje voor het concert van Collectif Fauve, waar ik Noé en vier vrienden van hem mee

naartoe had genomen in Parijs. Ik had dat met heel veel plezier gedaan. Ik was iets achteraf blijven staan en had gekeken hoe ze zich in het hol van de leeuw waagden. Het was geweldig. Daarna kwamen de foto's van onze laatste zomervakantie op Kreta, een van een roadtrip van een week met zijn tweetjes, een andere van een vakantie in een resort waar hij surfles had genomen en veel mensen had leren kennen... acht dagen waarin we elkaar nauwelijks hadden gezien. We knipten ook zijn cijfer voor zijn eerste filosofie-essay uit, een prachtig irrelevant onderwerp dat hem een 2, een enorme opdonder van mij en toch nog complimenten van zijn docent voor zijn originele en veelbelovende zienswijze had opgeleverd.

Elk jaar besepte ik meer en meer hoe ongelooflijk veel geluk ik had met zo'n zoon in mijn leven. Deze momenten waren zo dierbaar; ze zorgden ervoor dat ik even de dagelijkse beslommeringen vergat en mijn fouten en sombere gedachten aan de kant kon schuiven. Toen we onze keuze hadden gemaakt en opgeplakt, hing Noé het paneel zo trots als een pauw terug aan de muur. Sinds het moment dat hij het zelf kon tillen, zonder mijn hulp, was dat zijn taak, en die nam hij heel serieus.

‘Kom je kijken, mam?’

‘Ik kom eraan.’

Natuurlijk mochten we trots zijn op ons werk, maar wat me het meest ontroerde, was Noé die zijn ogen er niet van af kon houden. Ik had een nog grotere brok in mijn keel dan anders. Ik had het gevoel dat ik werd teruggeworpen in de tijd. Naarmate mijn zoon ouder werd en er steeds meer als een man begon uit te zien, werd ook de gelijkenis met zijn vader groter. Mijn emotie ontging hem niet.

‘Is er iets, mam?’

We spraken nooit over hem. Sinds een jaar of twee weigerde

Noé het er nog over te hebben, zonder echt aan te geven waarom, ervan overtuigd dat hij met het probleem had afgerekend. Ik had dat geaccepteerd en wilde vooral geen zout in de wond strooien.

‘Je kijkt zo raar,’ drong hij aan.

‘Hé, ik heb geen dutje gedaan!’

Hij grinnikte spottend. ‘Word je te oud om te feesten?’

‘Een beetje respect!’ reageerde ik lachend. ‘Ik ga naar bed.’

‘Ik ga nog even tv kijken.’

Ik liep naar hem toe, sloeg mijn armen om hem heen en drukte hem tegen me aan.

Hij liet me begaan, dus bleef ik even zo staan.

‘Ik hou van je, Noé, voor altijd, vergeet dat nooit.’

‘Ik ook van jou, mam.’

‘Slaap lekker.’

Ik liet hem los, lachte naar hem en liep richting mijn slaapkamer. Ik kon het niet laten om nog een keer achterom te kijken. Hij lag op de bank met de afstandsbediening in zijn hand. Het was fijn om hem zo te zien.